

Bijbelrooster – Bevrijding | 5-12 mei 2020

Dinsdag 5 mei | Uit het diensthuis uitgeleid

En het geschiedde, toen Farao het volk had laten trekken, zo leidde hen God niet op de weg van het land der Filistijnen.. – Exodus 13: 17a

Lezen: Exodus 13: 17-22

Uit Fararo's handen zijn de Israëlieten ontkomen. Juichend hebben ze Egypte achter zich gelaten. Gods almachtige hand heeft hen verlost. Met goud en zilver beladen, met grote kudden vee, dus niet bepaald als verliezers, gaan de Israëlieten op weg naar Kanaän. Aan de honderden jaren van slavernij is nu een einde gekomen. De Israëlieten zijn bevrijd. Wat een blijdschap!

Als de Heeren een mens verlost uit het diensthuis van de zonde, is er ook in het begin vol vreugde. Warm klopt het vernieuwde hart voor de Heere en Zijn dienst. Hoe teer zijn we dan in gebed, hoe aangenaam is het luisteren naar de preek. Net als de discipelen laten we dan alles achter en volgende we de Heere op Zijn Woord. Als Gods liefde gaat trekken, houdt niet dat tegen. Heb je ook weleens zoveel dienenswaardigheid in God gezien en zoveel walging gekregen over je zonde? De pas bekeerden kunnen in het begin denken, net als de Israëlieten bij de uittocht ook gedacht hebben: nu zullen we zo Kanaän zijn. Nu zullen we van kracht tot kracht steeds voortgaan. Maar wat lezen we in het Bijbelgedeelte? De Heere brengt Zijn volk niet op de koste weg, maar gaat met hen de omweg door de Schelfzee en de woestijn. De Heere brengt de meesten van Zijn kinderen, na hun bekering, niet rechtstreeks in de hemel. De bijbelse weg naar het hemelse Kanaän is de weg door de woestijn met veel verdrukking. Het uitgeleide volk wordt op die omweg ingeleid in verdiepende zelfkennis, Godskennis en Christuskennis.

Woensdag 6 mei | De wolk- en vuurkolom

Hij nam de wolkkolom des daags, noch de vuurkolom des nachts niet weg van het aangezicht des volks. Exodus 13: 22

Lezen: Psalm 105: 37-45

Aan de morgen van de derde dag, nadat de Israëlieten uit Egypte gegaan waren, verscheen plotseling het wonderteken van de wolk- en vuurkolom. Ze waren inmiddels gekomen aan de rand van de woestijn. Voor hen strekte de wildernis zich uit. Daar moesten ze door. De moeilijkste weg naar Kanaän moesten ze gaan. Maar de Heere liet hen niet alleen. God Zelf, Christus, de goede Herder daalt in de wolk- en vuurkolom af om als trouwe Leidsman Israël de weg te wijzen. Nu kunnen ze door de woestijn! Nu hebben ze een Gids. Nu hebben ze geen gebrek en geen gevaar te vrezen. Jij en ik hebben ook een Gids nodig. Alles door het leven, is toch veel te zwaar! Maar.. een wolk- en vuurkolom is er niet meer. Nee, er is iets beters. Wij hebben het profetisch Woord van God, dat als een licht schijnt in een duistere plaats.

Laat je toch leiden door dat Woord! Gebruik dat Woord zoals de Israëlieten elke dag naar de wolk- en vuurkolom moesten kijken om van de Heere geleid te worden. Gebruik je Bijbel als een lamp voor je voet en een licht op je pad. Eigenlijk zijn wij er niet op uit om door de Heere geleid te worden. Wij zijn liever onze eigen gids, dan lopen we naar beneden te kijken, naar die zwarte aarde, in plaats van naar Boven. Of mag je door Gods genade zo zijn in je leven: "d' Ogen houdt mijn stil gemoed opwaarts, om op God te letten"?

Wat is dat gelukkig, als je zonder de Heere niet meer kunt leven, als je op reis naar de eeuwigheid Christus en Zijn bloed tot een schaduw en schild hebt nodig gekregen.

Donderdag 7 mei | Strijd en overwinning

De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn. Exodus 14: 14

Lezen: Exodus 14: 1-14

We zien de stammen Israëls vandaag in een moeilijk parket. Pal voor hen strekt zich het water uit van de Rode Zee, rondom hen zijn de bergen en achter hen is de enige opening tot het dal, afgesloten door Farao en zijn ruiters. Ze zitten vast als vissen in de fuik. Ze kunnen geen kant meer op. Dat is benauwd!

De gedachte dat ze wel spoedig in Kanaän zouden zijn is hun inmiddels wel ontnomen. Er is grote vrees voor in de plaats gekomen. Ze zijn bang dat ze hun kort genoten vrijheid zo weer kwijt zullen zijn, of dat ze een roemloos einde zullen vinden aan het strand van de zee.

Vastgelopen zijn ze, helemaal. Dat doet de Heere Zijn kinderen ook nu nog ervaren. “ ‘k Schatte mij geheel verloren, ‘k mocht van geen vertroosting horen...”, in dan praktisch.

Bang kan het dan zijn in hart. De vijand kan zo benauwen, dat we al onze troost en moed uit verleden tijden verliezen. Dat het volk Israël in grote vrees en benauwdheid was, kunnen we begrijpen, maar dat ze in twist en murmuring uitbreken, Mozes en Heere gingen beschuldigen, is een grote zonde. Ongeloof heet die zonde! Ze zijn de menigte van Gods goedertierenheden niet gedachtig geweest. Ze zagen meer op de vijand, dan op de macht en de genade van de Heere. Ja, dan wordt het pas echt benauwd. Mozes wijst echter een betere weg. Hij wijst naar Boven, de wolk- en vuurkolom staat er immers ook nog. “De Heere zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn.” Ze hoeven er zelf niets voor te doen, niet met woorden, niet met werken, de Heere zal strijden! Stil zijn, ophouden met werken, de verlossing uit handen geven, is het moeilijkste wat er is. Maar voor vastgelopen zondaren blijft er niets anders over. Daar schenkt de Heere het geloof, dat zegt: “Het is goed dat men hope en stille zij op het heil des Heeren.”

Vrijdag 8 mei | Door de Rode Zee

En de kinderen Israëls zijn ingegaan in het midden van de zee, op het droge, en de wateren waren hun een muur, aan hun rechter- en aan hun linkerhand. Exodus 14: 22

Lezen: Exodus 14: 15-31

De Heere Jezus heeft een woord gesproken dat allen die op de leerschool van genade gekomen zijn, met hun hart beleven. Ik bedoel dit: “Die dingen, die onmogelijk zijn bij mensen, zijn mogelijk bij God.” De geschiedenis van de doortocht door de Rode Zee is een praktische invulling van deze woorden. Wat een wonder is het geweest toen Mozes zijn staf uitstreekte en de wateren van de zee uit elkaar gingen. Links en rechts stonden muren van water, ertussen was een pad. Ruim en breed genoeg voor geheel het volk om er in enkele uren tijd door te kunnen gaan. Daar gaan ze, de kleinen en de groten. “God baande door de woeste baren en brede stromen hun pad.”

Voor de Israëlieten was het onmogelijk, maar zie, bij God zijn alle dingen mogelijk. Ze kunnen erdoor, dit is verlossing! Farao heeft het nakijken. Ja, hij vindt met alle zijn ruiters de verdrinkingsdood. De weg naar de behoudenis wordt gebaad. We hebben hier een heerlijke heenwijzing naar Christus. Je zou artikel 43 van de NGB er eigenlijk even bij moeten lezen. Daar staat dat Christus onze Rode Zee is. In Hem is de doorgang, Zijn bloed is de poort tot het hemelse Kanaän. Dwars door de onmogelijkheid van onze totale verlorenheid is er in Hem een weg ten leven. In Christus is ook de enige doorgang. Hij kon zeggen: “Niemand komt tot de Vader dan door Mij.”

Bedenk echter ook dit, om behouden te worden moesten de Israëlieten het pad door de zee betreden. Daar was geloof voor nodig. Bid de Heere om dat geloof, waarvan we lezen in Hebreëën 11: “Door het geloof zijn zij de Rode Zee doorgegaan.”

Zaterdag 9 mei | Mara

Toen kwamen zij te Mara; doch zij konden het water van Mara niet drinken, want het was bitter; daarom werd derzelve naam genoemd Mara. Exodus 15: 23

Lezen: Exodus 15: 22-27

Bij de uittocht uit Egypte en na de doortocht door de Rode Zee hebben de Israëlieten gezonden. Murmureren konden ze echter ook. Dat zingen na het wonder van doortocht was al snel over. Op de derde dag na dat grote wonder lopen ze alweer te murmureren. Het water is op, en hoe ze ook zoeken, het is nergens te vinden. De zon staat boven hen te branden, de kinderen lopen te huilen, krachten nemen af.. er is geen water. Wat een moeilijk begin!

Maar dan, daar klinkt gejuich, daar aan de horizon ligt een oase, daar moet water zijn, en ze haasten zich voort. Maar een teleurstelling wacht, want het water is bitter, het is ondrinkbaar. Dit is te erg! Drie dagen door de woestijn, geen water hebben en dan, als je het gevonden hebt, het niet kunnen drinken. Wat een marteling.

Ja, zo kijkt het opstandig murmurerende volk ertegen aan. De Heere ziet en bedoelt het echter ander. Er staat: "En aldaar verzocht Hij hetzelve." Israël wordt door de Heere beproefd. Hij onderzoekt altijd Zijn eigen werk. Het karaatsgehalte van het geloof moet worden vastgelegd. Alle verontreiniging moet worden uitgezuiverd. Surrogaat moet worden ontmaskerd. Ga de levensboeken van de bijbelheiligen maar eens na, en je leest van beproeving, strijd en kruis. Beschamend is de les van Mara. Bitterder dan het water zijn de harten van de Israëlieten. Wat een diepe les tot zelfkennis in deze halteplaats. De Heere maakt echter bitter water zoet. Door middel van een hout. Door het hout waar Jezus aan gehangen heeft, wordt, alle bitterheid verzoet. Ken jij dat wonder ook?

Zondag 10 mei | Elim

Toen kwamen zij te Elim, en daar waren twaalf waterfonteinen en zeventig palmbomen, en zij legerden zich aldaar aan de wateren. Exodus 15:27

Lezen: Mattheüs 17: 1-13

Een bijzonder liefelijke plaats is Elim voor de Israëlieten geweest. Grote bomen gaven hun heerlijke schaduw, twaalf waterfonteinen gaven elke staf een heerlijke verkwikking. Daar mag het volk uitrusten, nieuwe kracht opdoen. Zulke tijden geeft de Heere ook aan de Zijnen. Midden in de strijd en beproevingen, wil de Heere de druk weleens verlichten, een voorproefje geven van het land waar ze straks voor altijd mogen wonen. Vaak ligt het geloofsleven in de storm. Maar er zijn ook weleens tijden van het suizen van een zachte stilte. Om met de Heidelbergse Catechismus te spreken: de eeuwige sabbat vangt reeds in dit leven aan. Een beginsel van de eeuwige vreugde wordt hier weleens genoten. Het is dan ook geen best teken als we alleen maar kunnen spreken over strijd en van zware beproevingen.

Gods volk weet van Mara's, ook van Elims. Onder de prediking van het Evangelie, als gehoord mag worden wat in Christus te vinden is voor verloren zonden, aan de Dis des Verbonds, bij brood en beker, in de binnenkamer als het hart voor de Heere uitgestort mag worden, dan kunnen wat Elims zijn. Kan jij zulke plaatsen aanwijzen? Plaatsen waar de Heere zo dichtbij was? Ben jij weleens in de binnenkamer van Koning Jezus geweest? Dat is een Elim! Dan zeggen we met de Bruid van het Hooglied: "Wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn."

Een Elim was de berg der verheerlijking voor de discipelen, toen ze Jezus zagen en Jezus alleen. Daar wilden ze wel blijven. Maar Elims zijn geen eindstations. De kinderen Israëls moeten voortrekken naar het beloofde land, naar dat Vaderland, waarbij alle aardse "Elims" in het niet vallen.

Maandag 11 mei | Met Manna, hemels brood, verzadigd

En de kinderen Israëls aten Man veertig jaren, totdat zij in een bewoond Kanaän kwamen; zij aten Man, totdat zij kwamen aan de pale van het land Kanaän. Exodus 16: 35

Lezen: Johannes 20: 1-18

Door de eenzame hete woestijn Sin trekken daar de nakomelingen van Jakob. Een miljoenenvolk, dat mogen we gerust aannemen. Zwaar valt de tocht door dat barre oord, en het wordt nog zwaarder, want het eten raakt op. Het hongerspook doemt op. Wat nu? Biddag houden, zeg jij. Ja, dat zou het beste zijn. Maar wat doen wij als de nood aan de man komt? Gaan we dan direct op de knieën? Israël sprak wel tot God, maar op een kwalijke manier. Geen gebed klinkt, maar murmureren. Ze gaan het verleden idealiseren, ze verlangen terug naar Egypte. Vreselijke verwijten klinken, God wordt van onrecht beschuldigd. Wat moet de Heere met zo'n volk? Hoe rechtvaardig zou het geweest zijn als er op dat moment vuur en sulfere van de hemel naar beneden was gekomen. Maar de Heere beslist anders. Hij zal Zijn heerlijkheid tonen. En de volgende morgen zien de Israëlieten het. Daar ligt het Manna. Brood uit de hemel. Onverdiend, zonder dat ze er iets voor hoefden te doen, ontvangen ze dit brood. Wat een gave!

Weet je, hier staat genade tegenover schuld. Liefde tegenover vijandschap. Trouw tegenover ontrouw. Zorg tegenover wantrouwen. Als wij ons leven eens nagaan, wat zien we dan? Denk eens aan het dagelijkse brood. Wat een oorzaak tot verootmoediging. Het Manna wijst ons vooral op Christus. Hij is het Brood des levens. Vraag of de Heere een geestelijke honger naar dat levende Brood in je hart wil werken. Wie de oorzaak van onze eeuwige honger en kommer ontdekt, namelijk de zonde, zal zonder Christus niet meer kunnen leven.